

Sygn. akt III CZ 50/06

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Skowrońska-Bocian

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa C. K.

przeciwko D. Bank PBC S.A. w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 23 sierpnia 2006 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 kwietnia 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 14 grudnia 2005 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga kasacyjna – wbrew wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. – nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

W zażaleniu powódka zakwestionowała stanowisko Sądu Apelacyjnego, podnosząc, że „skarga kasacyjna (...) oparta jest na jednym zarzucie–podstawie i całe pisemne uzasadnienie zmierza do wykazania oczywistej zasadności tej skargi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona (ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub części), przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany – także wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Wszystkie te wymagania mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Zarazem każde wymaganie przewidziane w art. 398⁴ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych.

W skardze wniesionej przez powódkę znalazł się wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednak – co trafnie ocenił Sąd Apelacyjny – nie został on uzasadniony, w żadnym bowiem wypadku za takie uzasadnienie nie może być poczytane pozbawione jakiegokolwiek motywacji sformułowanie, że skarga jest „oczywiście zasadna”.

Zważywszy ponadto, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nawiązywać do przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1

k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135), należy podkreślić, iż samo użycie w skardze określeń ustawowych zawartych w tym przepisie nie oznacza, że skarga spełnia ustawowe wymagania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2006 r., II CSK 76/05, nie publ.). Nie można także, ze względu na samoistność każdego z wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., odwoływać się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych i traktować go jako równoznaczne z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 9 sierpnia 2001 r., I PZ 45/01, OSNP 2003, nr 15, poz. 359).

W tym stanie rzeczy zażalenie – jako bezzasadne – należało oddalić (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).